

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den gammeldanske Rim-Krønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 121. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_429-txt-shoot-idm528/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nyt Aftenblad.

Løverdagen

15

d. 15de April 1826.

Kjøbenhavn. Udgivet og forlagt af Ove Thomsen; trykt i P. W. Høppings Bogtrykkeri.

Om den gammel-danske Rim-Kronike.

(Forfættelse; see Nr. 13.)

Bevægede vi nu Bogenes tre Hoved-Afsnit lidt nøiere, da see vi strax, at det Første er i alle Maader det ældste, og at i det har alle Rimene, ligesom i sidste Afsnit, Grund-Tone tilføjet, saa de kunde fra Kæmpe's Side vel være gjorte af een Mand, under afsjældne Alder og Stæmning, men dog neppe i den Tid de findes; thi Amleth's Rim s. 8. er ungdommeligt, Strolchs og Helges drimod afslabigt, som enhver kan mærke, naar han læser ud i det:

Det har daer Renning at høre til Sabb,
høflarme sine Løb og hvide Fæb,
Da vide og giøre sin Rimee Haan,
for hvilke han har sit Konings-Rahn!*)

Strolchenet, han er den Udb,
som Konig Fæde næst har til Id,
En Mand's Heltrede, Stærte og Tid
han kan forfatte seuden Knie!**)

Men da jeg saa paa Hesten op,
jeg vendte mig fra hans Ames-Kop,
Da Kælen trøstede til Helgens Sjert,
han, hvort laade jeg, min gode Fært! ***)

Drimod hører man i første Afsnit Ret ingen Beskæffelse af den hedenske Blindhed, finder ei mindste Epoe af Munkens, og kun ved ganske særdeles Leiligheder: ved Rigets Stiftelse og ved Jrede Seedogod,

*) Sjælts Rim s. 8.

**) Sjælts Rim s. 16.

***) Amleth's Rim s. 56, hvor Kæsen bedes huffe, at Ames-Kop er Vandetof.

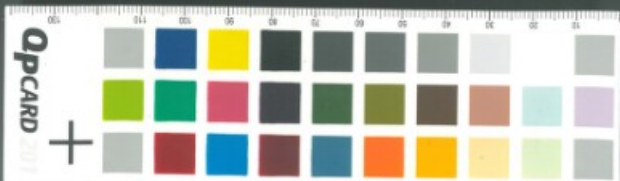
Mindesten om, at det er en christelig Bogfærd, der tales for de hedenske Konger; Alt sammen Ting, der, naar vi kjende Sæde og Jolændernes, er i sin nordiske Orden, fra det tolvte og trettende, men neppe fra det fjortende, og bestemt ikke fra det femtende Aarhundrede. Denne historisk nøiere Læsning, som hører i første Afsnit, karakteriseres vel bedst ved Amleth's Toft, der, uden at Sæde, hvem han elsker endog snuvtig følger, dertil giver mindste Anledning, ved Henges Spørgsmaal om hans Staltrødet, fortæller os:

Da ralde jeg frem mine Steene med Guldr,
der ere de baade, saa vordte mig huld,
Thor min Gud og Odens med,
i hvort Stund og hvort Sted!*)

thi her er Rimeren kommen saa dybt ind i Materien, at han ikke engang huffer, hvor han er, end sig, hvad han selv hedder, Noget der vist ikke rimedes nogen Munk i det femtende Aarhundrede, ved Hædernes Didsagn, og som i alt Hold den der rimede om Christian den Første vist i alle Maader maatte forfat sig for.

Saae vi nu over til andet Afsnit, da see vi strax, det er ei mindre, men vel mere forskelligt i Tonen end i Besf-Bygningen, saa det er vanskeligt, at sige noget derom, som passer paa det Hele, men dette Springende, Foranderlige, Udsprekte, er dog

*) Amleth's Rim. s. 35.

Nyt Aftenblad.

Løverdagen

15

d. 15de April 1826.

Kjøbenhavn. Udgivet og forlagt af Ove Thomsen; trykt i P. W. Høppings Bogtrykkeri.

Om den gammel-danske Rim-Kronike.

(Forfattede af: see Nr. 13.)

Bevægede vi nu Bogen's tre Hoved-Afsnit lidt nøiere, da see vi strax, at det Første er i alle Maader det ældste, og at i det her alle Rimene, ligesom i sidste Afsnit, Grund-Tone tilføies, saa de kunde fra Kædets Side vel være gjorte af een Mand, under afsjældne Alder og Stilling, men dog neppe i den Tid de findes; thi Amleths Rim f. Ex. er ugenømt, Stilsds og Helges drimod afslabige, som enhver kan mærke, naar han læser ud i det:

Det her har Kenning at høie til Sabb,
Højarme sine Lamb og hvide Fæb,
Da vide og gjere sin Kæmme Bæen,
for hvilke han har sit Kæmme-Rahn!*)

Stærkenet, han er den Udb,
som Kæmme Fæde næst har til Id,
En Mand's Heltrede, Stærte og Tid
han har forfattet seuden Kæmme!**)

Men da jeg saa paa Hesten op,
jeg vendte mig fra hans Kæmme-Lop,
Da Kæmme trådte til Hestens Sijert,
han, hvort havde jeg, min gode Fært! ***)

Derimod hører man i første Afsnit det ingen Beskaffelse af den hedenske Blindhed, finder ei mindste Spor af Munkens, og kun ved ganske sædvanlige Leiligheder: ved Rigets Bistæfse og ved Jæde Sevedgode,

*) Sjælls Rim S. 8.

**) Sjælls Rim S. 16.

***) Amleth's Rim S. 56, hvor læseren bedst kan se, at Kæmme-Lop er Hænder-Lop.

Mindesten om, at det er en christelig Bogfærd, der taler for de hedenske Konger; Alt sammen Ting, der, naar vi kjende Sæde og Jølandens, er i sin nordiske Orden, fra det tolvte og trettende, men neppe fra det fjortende, og bestemt ikke fra det femtende Aarhundrede. Denne historisk nøiere Lære, som hører i første Afsnit, karakteriseres vel bedst ved Amleth's Tok, der, uden at Sæde, hvem han elsker endog snuvelig følger, dertil giver mindste Anledning, ved Henges Spørgsmaal om hans Staltrøder, fortæller os:

Da kaldte jeg frem mine Steene med Guldr:
der ere de baade, saa vordte mig huld,
Thor min Gud og Odens med,
i hvort Stund og hvort Sted!*)

thi her er Rimene temmen saa dybt ind i Materien, at han ikke engang hører, hvor han er, end sig, hvad han selv hedder, Noget der vist ikke rimedes nogen Munk i det femtende Aarhundrede, ved Hædernes Didsagn, og som i alt Hold den der rimede om Christian den Tjerte vist i alle Maader maatte forfælske sig for.

Saae vi nu over til andet Afsnit, da see vi strax, det er ei mindre, men vel mere forskelligt i Tønen end i Beskrivningen, saa det er vanskeligt, at sige noget derom, som passer paa det Hele, men dette Springende, Foranderlige, Udsprede, er dog

*) Amleth's Rim. S. 35.

